

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Szak/3/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0924100677
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Hatalová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:0924100677.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD., LL.M. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Mariána Fečíka a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): L. Y. R. nar. XX.XX.XXXX, štát. príslušnosť: Iracká republika, naposledy trvale bytom: K. C., bez CD, bez dokladu totožnosti, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, Bitúnková 14, Sečovce, právne zastúpený: Centrum právnej pomoci, Kancelária Košice, so sídlom Murgašová 3, Košice, proti žalovanému: Mobilná jednotka Policajného zboru Banská Bystrica, Skuteckého 19, Banská Bystrica, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Košiciach č. k. 8Saz/4/2024-23 z 07.10.2024 vo veci nariadenia prepustenia zo zaistenia podľa § 221 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, takto

rozhodol:

I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky m e n í rozsudok Správneho súdu v Košiciach č. k. 8Saz/4/2024-23 z 07.10.2024 tak, že n a r i a d ť u j e, aby bol sťažovateľ: L. Y. R., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Iracká republika, bez CD, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, bezodkladne prepustený zo zaistenia.

II. Sťažovateľovi priznáva právo na náhradu trov kasačného konania a trov konania na správnom súde.

o d ô v o d n e n i e:

I.
Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB4-66-009/2024-AV zo dňa 23.08.2024 zaistil žalobcu dňa 23.08.2024 podľa § 88 ods. 1 písmeno b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o pobyte cudzincov“) na účel výkonu trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 1T/111/2022-238 zo dňa 23.02.2023 z dôvodu, že je to potrebné na účel výkonu trestu vyhostenia; podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov stanovil dĺžku doby zaistenia žalobcu na čas nevyhnutne potrebný, najdlhšie však na tri mesiace do 22.11.2024 a žalobcu podľa § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov.

2. Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia o zaistení uviedol, že lustráciou v informačných systémoch Policajného zboru bolo zistené, že účastník konania na území Slovenskej republiky nemá udelené žiadne povolenie na pobyt (trvalý, prechodný, resp. tolerovaný) ani iné právo a taktiež nie je v súčasnosti žiadateľom o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Dňa 23.08.2024 po predvedení na správny orgán bola s účastníkom konania spísaná zápisnica o vyjadrení účastníka konania v zmysle § 22 ods. 1

zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov, evidovaná pod číslom PPZ-HCP-BB4-66-008/2024-AV, za prítomnosti tlmočníka z jazyka arabského do jazyka slovenského a naopak. Účastník konania do zápisnice uviedol, že ustanovenému tlmočníkovi rozumie a súhlasí s tlmočením. Podľa jeho vyjadrenia si nevie na Slovensku zabezpečiť ubytovanie, zdravotné poistenie ani ďalšie finančné prostriedky legálnou cestou. Na území Slovenskej republiky nemá žiadnych príbuzných, ktorí by mu vedeli zabezpečiť ubytovanie alebo finančnú pomoc.

3. Žalovaný tiež uviedol, že dokazovaním a na základe získaných poznatkov, zápisnice o podaní vyjadrenia účastníka konania, lustrácií v informačných systémoch a vlastných zistení správny orgán zistil a dokázal, že v prípade účastníka konania sú splnené podmienky na zaistenie podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, t. j. zaistenie je potrebné na účel výkonu trestu vyhostenia. Šetrením správneho orgánu bola nespochybniteľne preukázaná existencia právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Komárno.

4. V preskúvanom rozhodnutí ďalej uviedol, že vzhľadom na to, že účastník konania nie je držiteľom cestovného dokladu, ani žiadneho dokladu oprávňujúceho jeho pobyt na území Slovenskej republiky, pre potreby zabezpečenia výkonu trestu vyhostenia je zákonné zaistenie cudzinca v zmysle ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, nakoľko je potrebné zabezpečiť vydanie náhradného cestovného dokladu, s ktorým bude následne možné realizovať trest jeho vyhostenia.

5. Taktiež poukázal na skutočnosť, že pri vydávaní rozhodnutia o zaistení a určovaní doby zaistenia správny orgán vychádzal z informácií zistených o účastníkovi konania, vrátane jeho správania sa pred zaistením, pričom pre potreby trestu vyhostenia je v prvom rade potrebné pre účastníka konania zabezpečiť vydanie náhradného cestovného dokladu, keďže účastník konania v súčasnosti žiadnym platným cestovným dokladom nedisponuje. V prípade účastníka konania nie je možné uplatniť alternatívne a menej prísne donucovacie opatrenia v zmysle § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov, ako aj v zmysle článku 15 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/.

6. Počas konania sa správny orgán zaoberal aj otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života v zmysle článku 8 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách. Správny orgán práva účastníkovi konania vyplývajúce z článku 8 ods. 1 citovaného Dohovoru neupiera a plne rešpektuje. Účastník konania na území Slovenskej republiky nemá žiadnu blízku rodinu ani žiadne záväzky, avšak má rodinu v Nemecku, bývalú manželku a 2 maloleté deti ku ktorým sa chce vrátiť a živiť ich. Správny orgán rešpektoval súkromný a rodinný život a konal v jeho záujme, nebola mu spôsobená ujma, ktorá by mala následok na živote, zdraví a sociálnej existencii.

7. Správny orgán vo svojom rozhodnutí citoval článok 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru.

II.

Konanie na krajskom súde

8. Žalobca v žalobe podanej na Správny súd v Košiciach (ďalej aj „správny súd“) podľa § 221 ods. 2 Správneho súdneho poriadku (S.s.p.) žiadal o nariadenie prepustenia žalobcu zo zaistenia.

9. Správny súd konajúc podľa ustanovenia § 221 a nasl. S.s.p., po zistení, že správna žaloba bola podaná oprávnenou osobou, preskúmal v nej obsiahnutú argumentáciu, ako aj obsah administratívneho spisu a dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná, preto ju podľa § 190 S.s.p. zamietol.

10. Ako uviedol správny súd v odôvodnení svojho rozsudku žalobca v žalobe namietal, že nie sú dané dôvody pre trvanie zaistenia jeho osoby z dôvodu neúčelnosti zaistenia, pretože rozhodnutie o zaistení neobsahuje určenie krajiny ani správnu úvahu o tom, kam má byť žalobca vyhostený, teda žalovaný vôbec neskúmal skutočnú vyhostiteľnosť žalobcu. Výkon vyhostenia pritom musí byť aspoň potenciálne možný či prípustný. Žalobca ďalej uviedol, že v prípade prepustenia zo zaistenia sa vráti do Nemecka (pozn. kde istý čas žil), kde žijú jeho dve maloleté deti.

11. Úvodom správny súd uviedol, že žalobca sa správnu žalobou podanou podľa § 221 ods. 2 S.s.p. domáhal prepustenia zo zaistenia, čo znamená, že predmetom súdneho prieskumu nie je preskúmanie zákonnosti samotného rozhodnutia o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov,

ale posúdenie, či v prípade žalobcu nastali alebo nenastali najneskôr v čase rozhodovania správneho súdu také okolnosti, pre ktoré by jeho zaistenie na účel výkonu trestu vyhostenia prestalo byť zákonné, v dôsledku čoho by muselo byť nariadené jeho okamžité prepustenie zo zaistenia (v zmysle § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov je potrebné skúmať trvanie účelu zaistenia počas celej doby zaistenia).

12. Podľa názoru správneho súdu účelom správnej žaloby, ktorou sa žalobca domáha prepustenia zo zaistenia, je poskytnúť žalobcovi ochranu aj pre prípad, že samotné rozhodnutie o zaistení, jeho predĺžení alebo predĺžení lehoty zaistenia bolo síce súladné so zákonom, avšak následné trvanie zaistenia prestalo byť zákonné. K takejto situácii môže pritom dôjsť nielen vtedy, ak žalobca zostal zaistený aj po uplynutí doby vyplývajúcej z rozhodnutia o jeho zaistení, resp. o predĺžení zaistenia alebo predĺžení lehoty zaistenia, prípadne po uplynutí maximálnych lehôt vyplývajúcich z § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, ale aj skôr, ak zaistenie už nemožno vyhodnotiť ako nevyhnutne potrebné (§ 88 ods. 4 prvá veta zákona o pobyte cudzincov). (BERTHOTYOVÁ, Elena, ČERVENKA, Branislav, FEČÍK, Marián. § 221 [Predmet konania]. In: BARICOVÁ, Jana, FEČÍK, Marián, ŠTEVČEK, Marek, FILOVÁ, Anita a kol. Správny súdny poriadok. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2017, s. 1124).

13. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, predmetom súdneho prieskumu nie je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o zaistení, ale posúdenie prípustnosti ďalšieho trvania zaistenia žalobcu. Pre rozhodnutie správneho súdu o správnej žalobe podľa § 221 ods. 2 S.s.p. pritom nie je podstatným, či toto zaistenie bolo nezákonné už od jeho počiatku, t. j. od momentu vydania rozhodnutia o zaistení, alebo sa stalo nezákonným až po uplynutí určitého času od vydania rozhodnutia o zaistení, ale skutočnosť, či je alebo nie je možné zákonnosť jeho ďalšieho trvania konštatovať v čase rozhodovania správneho súdu.

14. Správny súd v prvom rade pristúpil ku skúmaniu, či je aktuálne daný účel zaistenia žalobcu. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov je policajt oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia. Z daného vyplýva, že základným predpokladom zaistenia žalobcu podľa zákonného ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov je existencia rozhodnutia o jeho administratívnom vyhostení, resp. o uložení trestu vyhostenia v rámci trestného konania. Z odôvodnenia rozhodnutia o zaistení následne vyplýva, že podkladom pre zaistenie žalobcu je existencia právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Komárno, č. k. 1T/111/2022-238 zo dňa 23.02.2023, ktorým bol žalobcovi okrem iného uložený v zmysle § 65 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na dobu 5 rokov. Správny súd posúdiac súdnu vec môže teda konštatovať, že účel, pre ktorý bol žalobca zaistený - existencia trestného rozsudku, naďalej trvá.

15. V ďalšom správny súd posudzoval zákonnosť trvania zaistenia žalobcu a to jednak z pohľadu doby zaistenia, t.j. či v čase rozhodovania správneho súdu neuplynula lehota, na ktorú bol žalobca zaistený v zmysle rozhodnutia o zaistení, resp. či neuplynula maximálna dĺžka doby zaistenia vyplývajúca z § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov. Nakoľko žalovaný zaistil žalobcu dňa 23.08.2024 na čas nevyhnutne potrebný, najdlhšie však na tri mesiace do 22. 11.2024, správny súd nevzhliadol nezákonnosť zaistenia žalobcu, nakoľko tak rozhodnutím určená ani zákonom ustanovená maximálna doba zaistenia nebola prekročená.

16. Následne, v neposlednom rade správny súd pristúpil k posúdeniu účelnosti zaistenia žalobcu. Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osobu, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby však mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť vydané zákonom stanoveným postupom, efektívne a účelné. Všetky podmienky pritom musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody jednotlivca.

17. Požiadavka reálneho predpokladu splnenia účelu zaistenia je výslovne obsiahnutá najmä v článku 15 ods. 4 Návratovej smernice. Súdny dvor EÚ vysvetlil požiadavku reálneho predpokladu dosiahnutia účelu zaistenia okrem iného v rozsudku veľkej komory Kadzoev (C-357/09 PPU - Kadzoev, bod 67), v zmysle ktorého „článok 15 ods. 4 smernice 2008/115 sa musí vykladať v tom zmysle, že iba skutočný predpoklad, že môže dôjsť k úspešnému vyhosteniu vzhľadom na lehoty stanovené v odsekoch 5 a 6

toho istého článku, zodpovedá reálnemu predpokladu na vyhostenie, a že tento neexistuje, ak sa zdá nepravdepodobné, že príslušný bude s prihliadnutím na uvedené lehoty prijatý v tretej krajine.“

18. Vychádzajúc z uvedeného, preto s cieľom posúdiť efektívnosť a účelnosť trvania zaistenia žalobcu v čase rozhodovania správneho súdu, tento posúdil reálne predpoklady vyhostenia žalobcu z územia Slovenskej republiky. Ako vyplýva z administratívneho, ako aj súdneho spisu, žalovaný pracoval s viacerými možnosťami určenia krajiny vyhostenia a to predovšetkým s Irackou republikou a Nemeckom, a v tejto súvislosti bolo od vydania rozhodnutia o zaistení vykonaných viacero úkonov. Žalovaný si na úvod zaobstaral správy o situácii v Irackej republike a v Nemecku, následne s Útvorom policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce overoval aktuálnu možnosť vybavenia náhradného cestovného dokladu pre príslušníka Irackej republiky, pričom mu bola poskytnutá odpoveď, že uvedené možné je, v lehote 2 mesiacov. V ďalšom postupe boli následne vykonané ďalšie úkony smerujúce k reálnemu zabezpečeniu vyhostenia žalobcu Útvorom policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, ako sú popísané v bode 11 odôvodnenia tohto rozsudku. Pre úplnosť správny súd tiež poukazuje na žalovaným uvádzanú skutočnosť, že u žalobcu bola identifikovaná aj väzba k Francúzsku, teda v prípade, že nedôjde k jeho vyhosteniu do skôr menovaných krajín, žalovaný bude vyvíjať činnosť smerujúcu k vyhosteniu žalobcu do Francúzska. Vzhľadom na uvedené mal správny súd za preukázané, že zaistenie žalobcu je naďalej efektívne a účelné, nakoľko ním je zaistená prítomnosť žalobcu pre účely uskutočnenia úkonov smerujúcich k vydaniu náhradného cestovného dokladu, s ktorým bude následne možné realizovať právoplatne uložený trest vyhostenia, ako aj pre účely výkonu úkonov smerujúcich k určaniu krajiny vyhostenia.

19. Pokiaľ žalobca v žalobe namieta, že ak dôjde k jeho prepusteniu zo zaistenia, vráti sa do Nemecka, teda opustí územie Slovenskej republiky, čím de facto dôjde k výkonu trestu vyhostenia, správny súd uvádza, že takýto dôvod pre rozhodnutie o nezákonnosti zaistenia nemožno považovať za prípustný. Vychádzajúc z vyjadrenia žalovaného k žalobe zo dňa 20. 09.2024, zo žalovaným vykonaných lustrácií vyplýva, že žalobca nemá udelené povolenie na pobyt, ani nie je žiadateľom o azyl (napriek tvrdeniu žalobcu v Zápisnici o vyjadrení účastníka konania zo dňa 23.08.2024 č. PPZ-HCP-BB4-66-008/2024-AV o podanej žiadosti o azyl v Nemecku v roku 2018) v žiadnom členskom štáte, preto neexistuje na strane žalobcu legálne oprávnenie k zdržiavaniu sa na území schengenského priestoru, teda podľa názoru správneho súdu bolo na mieste postupovať pri výkone trestu vyhostenia procesným postupom zvoleným žalovaným.

III.

Konanie na kasačnom súde

20. Proti rozsudku správneho súdu, uvedenému v záhlaví tohto rozhodnutia, podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) S.s.p., pretože správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

21. Sťažovateľ konštatoval, že žalovaný v rozhodnutí o zaistení neuviedol, do ktorej konkrétnej krajiny mieni sťažovateľa vyhostiť z územia Slovenskej republiky. Sťažovateľ so zaistením nesúhlasí, považuje ho za nezákonné. V jeho veci existujú prekážky vyhostenia v zmysle čl. 3 a čl. 8 ods. 1 Európskeho dohovoru a § 81 zákona o pobyte cudzincov.

22. Sťažovateľ poukázal na to, že limitom zaistenia okrem formálnej zákonnosti je aj jeho účelnosť a efektívnosť, a teda reálna možnosť či prípustnosť naplnenia účelu zaistenia, ktorým je v prejedávanej veci výkon rozsudku súdu o uloženom treste výkonu vyhostenia z územia SR v trvaní 5 rokov. Sťažovateľovi nebolo uložené administratívne vyhostenie z územia všetkých členských štátov, a teda v jeho veci nebolo súdom uložené jeho vyhostenie bezpodmienečne do krajiny pôvodu, ale iba z územia SR. Sťažovateľ má na území Nemecka dve maloleté deti. Z Iraku odišiel z dôvodu zlej bezpečnostnej situácie a pre terorizmus v krajine.

23. Sťažovateľ ďalej uviedol, že v správnej žalobe poukazoval na skutočnosť, že žalovaný v rozhodnutí, na základe ktorého je držaný v zaistení, neuviedol vôbec žiadnu bližšiu úvahu k potenciálnej krajine

vyhostenia sťažovateľa (ani príkladmo), čím neskúmal skutočnú vyhostiteľnosť sťažovateľa z územia SR, a tým aj účelnosť jeho zaistenia v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. f) Európskeho dohovoru. V tejto súvislosti poukázal tiež na to, že zariadenie sa pokúsilo bezúspešne o návrat sťažovateľa do Nemecka, ktoré jeho readmisiu vyslovene odmietlo a Francúzsko na žiadosť slovenských orgánov doposiaľ nijak nereagovalo. Sťažovateľ preto pred správnym súdom namietal, že jeho prípadné vyhostenie do Iraku nie je prípustné pre porušenie čl. 3 Európskeho dohovoru z dôvodu zlej bezpečnostnej situácie a pre hrozbu porušenia čl. 8 Európskeho dohovoru - rodinného života na území iného členského štátu. Pokiaľ nie je výkon trestu vyhostenia do konkrétnej krajiny pôvodu ani potenciálne možný, či prípustný, nie je prípustné ani zaistenie a takého obmedzenie osobnej slobody je porušením čl. 5 ods. 1 písm. f) Európskeho dohovoru.

24. Žalovaný je podľa názoru sťažovateľa v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky povinný zaoberať sa aj účelnosťou a efektívnosťou zaistenia cudzinca. Žalovaný je v každom prejednávacom prípade limitovaný nadnárodnými a medzinárodnými právnymi predpismi v oblasti ochrany ľudských práv majúcimi prednosť pred zákonom o pobyte cudzincov. Zaistenie nesmie byť svojvoľné, jeho limitom je teda naplnenie jeho účelu, teda reálnosť vyhostenia.

25. Sťažovateľ dôvodil tým, že v tomto konkrétnom prípade pred správnym súdom poukázal na zlú bezpečnostnú situáciu v Iraku. Bezpečnostné zložky v krajine naďalej stoja za nezákonným násilným zmiznutím mužov a chlapov a osud tisícov zmiznutých iráčanov z predošlých rokov zostal nejasný. Väčšina z 1,1 milióna vnútorne presídlených osôb v Iraku naďalej žije v obzvlášť ťažkej situácii a nie je schopná sa dostať ani k svojim základným právam. Napriek tomu žalovaný nezohľadnil aktuálnu bezpečnostnú situáciu v Iraku, ktorá je takej intenzity, že znemožňuje vyhostenie na jeho územie pre hrozbou utrpenia a ohrozenia života a zdravia v rozpore s čl. 3 Európskeho dohovoru. V tejto súvislosti sťažovateľ namietal svoje zaistenie ako nezákonné a v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, pretože nie je predpoklad, že bude možné realizovať jeho vyhostenie a naplniť tak účel zaistenia.

26. Sťažovateľ taktiež uviedol, že správny súd privodil nepreskúmateľnosť svojho rozsudku tým, že nezaujal žiadnu správnu úvahu k podstatnej žalobnej námietke sťažovateľa ohľadom prekážky jeho vyhostenia do Iraku pre zlú bezpečnostnú situáciu, a teda hrozbu porušenie čl. 3 Európskeho dohovoru a rovnako sa správny súd nijak nevyjadril k prekážke vyhostenia do Iraku z dôvodu existencie rodinného života sťažovateľa na území EÚ.

27. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti poskytol informácie o úkonoch, ktoré ÚPZC Sečovce realizoval od 23.08.2024, teda od zaistenia žalobcu na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia.

- 09.09.2024 - ÚPZC Sečovce zaslal do ÚPZC Medveďov žiadosť o vybavenie náhradného cestovného dokladu pre sťažovateľa;
- 09.09.2024 - ÚPZC Sečovce zaslal Veľvyslanectvu Spolkovej republiky Nemecko v Bratislave žiadosť o poskytnutie informácie týkajúcej sa možnosti prijatia sťažovateľa;
- 12.09.2024 - prostredníctvom Oddelenia európskych záležitostí Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru Bratislava bola poskytnutá informácia o odmietnutí readmisie sťažovateľa;
- 16.09.2024 - policajná pridelenkyňa v Nemecku požiadala o dodatočné zaslanie fotografie a údajov sťažovateľa;
- 18.09.2024 - policajná pridelenkyňa v Nemecku poskytla informáciu získanú od Spolkovej republiky Nemecko o tom, že sťažovateľ od 10.03.2023 nemá pobyt v Nemecku, pričom od tohto dňa je jeho pobyt nemeckým policajným úradom neznámy;
- 20.09.2024 - na základe pozitívneho výsledku lustrácie, potvrdzujúcej väzbu sťažovateľa na Francúzsku republiku, ÚPZC Sečovce zaslal Veľvyslanectvu Francúzskej republiky v Bratislave žiadosť týkajúcu sa možnosti prijatia sťažovateľa;
- 09.10.2024 - ÚPZC Sečovce zaslal do ÚPZC Medveďov dožiadanie vo veci zistenia aktuálneho stavu vybavovania náhradného cestovného dokladu pre sťažovateľa;
- 10.10.2024 - ÚPZC Sečovce bola zaslaná odpoveď od ÚPZC Medveďov, v ktorej bolo uvedené, že žiadosť o vystavenie náhradného cestovného dokladu pre sťažovateľa bola dňa 11.09.2024 odovzdaná Ministerstvu zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky;

- 17.10.2024 - ÚPZC Sečovce zaslal Veľvyslanectvu Francúzskej republiky opätovné dožiadanie k svojej žiadosti zo dňa 20.09.2024, pričom ku dňu 18.10.2024, nebola z veľvyslanectva Francúzskej republiky doručená žiadna odpoveď.

28. S ohľadom na všetky doteraz vykonané úkony, úradne podanú žiadosť o vystavenie náhradného cestovného dokladu a k dnešnému dňu zatiaľ neuzavretú komunikáciu s orgánmi Francúzskej republiky, existuje stále reálne možnosť zabezpečenia náhradného cestovného dokladu a realizácie výkonu trestu vyhostenia sťažovateľa.

IV.

Právny názor kasačného súdu

29. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v skrátenej lehote včas [§ 443 ods. 2 písm. b) S.s.p.] s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa je dôvodná.

30. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.10.2024 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

31. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

32. Podľa § 88 ods. 4 veta prvá zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na 6 mesiacov.

33. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

34. Podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

35. Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd má každý právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

36. Podľa čl. 15 ods. 1 návratovej smernice pokiaľ sa v osobitnom prípade nedajú účinne uplatniť iné dostatočné, ale menej prísne donucovacie opatrenia, členské štáty môžu zaistiť len štátneho príslušníka tretej krajiny, voči ktorému prebieha konanie o návrate, s cieľom pripraviť návrat a/alebo vykonať proces odsunu, a to najmä keď:

a) existuje riziko úteku, alebo

b) dotknutý štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy návratu alebo odsunu.

37. Podľa čl. 15 ods. 4 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (ďalej len „Návratová smernica“) zaistenie prestáva byť odôvodnené a dotknutá osoba sa bezodkladne prepustí, ak už z právnych alebo iných dôvodov neexistuje odôvodnený predpoklad na odsun alebo už neplatia podmienky ustanovené v odseku 1.

38. Podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by

súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

39. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok správneho súdu, ktorý postupom podľa § 229 S.s.p. zamietol žalobu vo veci nariadenia prepustenia zo zaistenia podľa § 221 ods. 2 S.s.p. Sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, prejednávanú vec nesprávne právne posúdil a odklonil sa od rozhodovacej praxe kasačného súdu. Sťažovateľ nesúhlasí so zaistením, považuje ho za nezákonné, a preto sa domáha prepustenia zo zaistenia z dôvodu, že v jeho veci existujú prekážky jeho vyhostenia v zmysle čl. 3 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru, ako i § 81 zákona o pobyte cudzincov, ktoré bránia realizovať účel zaistenia. Limitom zaistenia okrem formálnej zákonnosti je aj jeho účelnosť a efektívnosť, a teda reálna možnosť, či prípustnosť naplnenia účelu zaistenia, ktorým je v prejedávanom prípade výkon rozsudku o uloženom treste vyhostenia z územia SR v trvaní 5 rokov. V rozhodnutí o zaistení sťažovateľa žalovaný neuviedol, do ktorej konkrétnej krajiny mieni sťažovateľa vyhostiť z územia Slovenskej republiky. V jeho veci nebolo súdom uložené bezpodmienečné vyhostenie do krajiny pôvodu teda do Iraku, ale iba vyhostenie z územia SR. Sťažovateľ má na území Nemecka dve maloleté deti. Z Iraku odišiel z dôvodu zlej bezpečnostnej situácie a pre terorizmus v krajine. V rozhodnutí žalovaný neuviedol vôbec žiadnu bližšiu úvahu k potenciálnej krajine vyhostenia sťažovateľa (ani príkladom), čím neskúmal skutočnú vyhostiteľnosť sťažovateľa z územia Slovenskej republiky, a tým účelnosť jeho zaistenia v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru.

40. Ako uviedol sťažovateľ z rozhodnutia o zaistení, ktoré je podkladom pre jeho zaistenie, nebolo vôbec zrejmé, vo vzťahu k akej krajine skúmal žalovaný prekážky vyhosteniu a ako konkrétne ich skúmal a vyhodnocoval a aké konkrétne aktuálne správy o bezpečnostnej situácii, prípadne iné dôkazy si za tým účelom zaobstaral, aby mohol dospieť k jednoznačnému a presvedčivému záveru o neexistencii rizika utrpenia vážnej ujmy sťažovateľa.

41. Sťažovateľ má za to, že už v čase vydania rozhodnutia o zaistení sa musí policajný správny orgán náležite zaoberať otázkou potenciality zrealizovania účelu zaistenia, ktorým je výkon trestu vyhostenia, a za tým účelom si stanoviť krajinu vyhostenia a vo vzťahu k nej sa zaoberať existenciou možných prekážok zrealizovania vyhostenia, pretože v opačnom prípade by nezákonne zasiahol do základného práva na osobnú slobodu jednotlivca už v čase, kedy vzhľadom na okolnosti prejednáwanej veci mal resp. mohol mať vedomosť o možných prekážkach zrealizovania účelu zaistenia, napr. z dôvodu zlej bezpečnostnej situácie, pretrvávajúceho ozbrojeného konfliktu v krajine pôvodu zaisťovaného cudzinca. V tejto súvislosti poukázal na to, že jeho prípadné vyhostenie do Iraku nie je prípustné pre porušenie čl. 3 Európskeho Dohovoru z dôvodu zlej bezpečnostnej situácie a pre hrozbu porušenia čl. 8 Európskeho Dohovoru - rodinného života sťažovateľa.

42. Kasačný súd zdôrazňuje, že zaistenie predstavuje vážny zásah do práva na osobnú slobodu, ktorá je v zmysle ústavy SR a medzinárodných ľudskoprávných dohovorov zaručená a prakticky zaistenie znamená pozbavenie osobnej slobody. V tejto súvislosti sú na správne orgány rozhodujúce o zaistení štátneho príslušníka tretej krajiny kladené nároky, aby každé pozbavenie slobody spadalo pod niektorú z výnimiek uvedených v čl. 5 ods. 1 písm. a) až f) Dohovoru a bolo „zákonné“. Kde ide o „zákonnosť“ zadržania vrátane otázky, či „konanie ustanovené zákonom“ bolo dodržané, dohovor odkazuje hlavne na vnútroštátne právo a stanovuje povinnosť dodržať hmotné a procesné pravidlá vnútroštátneho práva (Saadi proti Spojenému kráľovstvu, bod 73).

43. V tomto kontexte je relevantná aj „kvalita“ právnej úpravy v tom zmysle, že vnútroštátne právo umožňujúce pozbavenie slobody musí byť dostatočne prístupné, určité a predvídateľné pri jeho aplikácii tak, aby sa predišlo nebezpečenstvu svojvôle (rozsudok Veľkej komory vo veci Mooren proti Nemecku z 9. 7. 2009, bod 76). Dodržanie vnútroštátneho práva však nepostačuje, čl. 5 ods. 1 dohovoru navyše vyžaduje, aby každé pozbavenie slobody bolo v súlade s jeho účelom, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou. Základnou zásadou je, že žiadne zadržanie, ktoré je svojvoľné, nemôže byť v súlade s čl. 5 ods. 1 a pojem „svojvôľa“ v čl. 5 ods. 1 presahuje nesúlad s vnútroštátnym právom, a tak pozbavenie slobody môže byť zákonné v zmysle domáceho práva, ale stále svojvoľné, a teda v rozpore s dohovorom. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné.

44. Žalovaný je povinný skúmať účel zaistenia - teda či realizácii účelu zaistenia nebránia akékoľvek právne alebo faktické prekážky alebo či účel zaistenia naďalej trvá (§ 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov). Predbežný úsudok o týchto skutočnostiach by v rozhodnutí nemal chýbať, pričom následné vyjadrenia správneho orgánu, podané v priebehu preskúmavacieho konania môžu napomôcť správne mu súdu pri hodnotení postupu správneho orgánu po vydaní rozhodnutia o zaistení. Avšak v žiadnom prípade takéto vyjadrenia nemôžu konvalidovať vytýkané nedostatky odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia.

45. Z uvedeného možno následne vyvodiť, že ak má byť pozbavenie osobnej slobody oprávnené, rozhodnutie musí byť vydané zákonom stanoveným postupom a musí byť efektívne a účelné, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody jednotlivca.

46. K skúmaniu prekážok vyhostenia kasačný súd poukazuje na judikatúru ESLP, v zmysle ktorej je potrebné posúdiť, či sa preukázali závažné dôvody domnievať sa, že daná osoba by v prípade deportácie čelila skutočnému riziku, že bude v cieľovej krajine vystavená zaobchádzaniu v rozpore s čl. 2 (právo na život) alebo čl. 3 (zákaz mučenia) Dohovoru [Rozsudky Veľkej Komory F.G. proti Švédsku ([GC], §§ 110-127), J.K. a iní proti Švédsku([GC], §§ 77-105), Khasanov a Rakhmanov proti Rusku ([GC], §§ 93-116)]. Skúmanie rizika zlého zaobchádzania sa má zamerať na posúdenie predvídateľných dôsledkov odsunu štátneho príslušníka tretej krajiny do krajiny určenia, vzhľadom na všeobecnú situáciu v tejto krajine a na jeho osobné pomery. Ak sa preukáže existencia takéhoto rizika, vyhostenie sťažovateľa by nevyhnutne zakladalo porušenie čl. 3 Dohovoru, bez ohľadu na to, či riziko vyplýva zo všeobecnej situácie násilia, osobnej charakteristiky sťažovateľa alebo z kombinácie oboch (Khasanov a Rakhmanov proti Rusku [GC], § 95).

47. Kasačný súd má za to, že žalovaný pochybil, keď sa nezaoberal skúmaním prekážok vyhostenia sťažovateľa do krajiny pôvodu, či už z pohľadu všeobecnej situácie v krajine pôvodu a osobnej charakteristiky sťažovateľa ako účastníka, keď mu tieto prekážky boli známe a vyšli v konaní najavo. Žalovaný ustálil štátnu príslušnosť sťažovateľa, ďalej s ňou pracoval a žiadnym spôsobom ju v konaní o vyhostení alebo v konaní o zaistení nespochybňoval. V takej situácii bol žalovaný povinný možné prekážky pred rozhodnutím o zaistení cudzinca predbežne posúdiť a urobiť si úsudok o tom, či je vyhostenie, vycestovanie alebo odovzdanie cudzinca aspoň potenciálne možné. O zaistení cudzinca nemožno rozhodnúť, pokiaľ zákonný účel obmedzenia osobnej slobody cudzinca nebude pravdepodobne možné uskutočniť. Správny orgán je v takom prípade povinný cudzinca bezodkladne prepustiť na slobodu.

48. Zaistenie podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru sa musí vykonať v dobrej viere; musí úzko súvisieť s dôvodom zaistenia; miesto a podmienky zaistenia by mali byť primerané; a dĺžka zaistenia by nemala presiahnuť dĺžku primerane potrebnú na sledovaný účel (Rozsudok ESLP A. a iní proti Spojenému kráľovstvu [GC], § 164). Zaistenie bude odôvodnené len dovtedy, kým prebieha konanie o vyhostení alebo vydaní (Ibid). Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru je nepodstatné, či príslušné rozhodnutie o vyhostení alebo odovzdaní možno odôvodniť vnútroštátnym právom alebo právom dohovoru (Rozsudok ESLP M a iní proti Bulharsku, § 63; De Sousa proti Portugalsku § 79 f), ale zaistenie prestane byť prípustné podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, ak konanie o vyhostení, vydaní alebo odovzdaní nie je vedené s náležitou starostlivosťou (due diligence).

49. Žalovaný v preskúmanom rozhodnutí rozhodol o zaistení sťažovateľa od 23.08.2024 do 22.11.2024, pričom rozhodnutie, pokiaľ ide o stanovenie doby zaistenia odôvodnil potrebou vykonania všetkých dostupných úkonov, smerujúcich k vyhosteniu, zabezpečením náhradného cestovného dokladu. Pokiaľ ide o konkrétne opatrenia, ktoré žalovaný vykonal za účelom zabezpečenia vyhostenia sťažovateľa, má kasačný súd zato, že žalovaný v konaní nepostupoval s náležitou starostlivosťou. Z obsahu administratívneho spisu a z vyjadrenia žalovaného vyplynulo, že Nemecko prijatie sťažovateľa odmietlo, a to už v čase rozhodovania správneho súdu. Ďalší posun ani úkony smerom k vyhosteniu sťažovateľa do Nemecka sa už nevykonali. Francúzsko na žiadosť slovenských orgánov doposiaľ nijako nereagovalo, preto nie je ani v tomto prípade reálne jeho prijatie, keďže na jeho území nemá sťažovateľ oprávnený pobyt a ani blízke osoby. Držanie sťažovateľa v zaistení za účelom jeho núteného

vyhostenia na územie Nemecka resp. Francúzska je teda zjavne neúčelné bez reálneho predpokladu jeho oficiálneho zrealizovania.

50. Kasačný súd ďalej uvádza, že štáty sa musia aktívne usilovať o organizáciu odsunu, podniknúť konkrétne kroky a poskytnúť dôkazy o svojich snahách s cieľom zabezpečiť prijatie štátneho príslušníka tretej krajiny, aby splnili požiadavku náležitej starostlivosti, napríklad ak orgány prijímajúceho štátu sú obzvlášť pomalé pri identifikácii vlastných štátnych príslušníkov (Rozsudok ESLP, Singh proti Českej republike) alebo ak sú problémy v súvislosti s identifikačnými dokumentmi (M a ostatní proti Bulharsku). Aby bolo zaistenie v súlade s druhou časťou článku 5 ods. 1 písm. f), musí existovať reálna vyhliadka, že sa vyhostenie uskutoční.

51. Kasačný súd zdôrazňuje, že konanie o zaistení musí byť vedené s náležitou starostlivosťou. Uvedené znamená, že správny orgán robí úkony smerujúce k tomu, aby bol naplnený účel zaistenia, ktorým je v tomto prípade administratívne vyhostenie. Požiadavka reálneho predpokladu splnenia účelu zaistenia je výslovne obsiahnutá najmä v článku 15 ods. 4 návratovej smernice. Súdny dvor EÚ vysvetlil požiadavku reálneho predpokladu dosiahnutia účelu zaistenia okrem iného v rozsudku veľkej komory Kadzoev (C-357/09 PPU - Kadzoev, bod 67) „článok 15 ods. 4 smernice 2008/115 sa musí vykladať v tom zmysle, že iba skutočný predpoklad, že môže dôjsť k úspešnému vyhosteniu vzhľadom na lehoty stanovené v odsekoch 5 a 6 toho istého článku, zodpovedá reálnemu predpokladu na vyhostenie a že tento neexistuje, ak sa zdá nepravdepodobné, že príslušný bude s prihliadnutím na uvedené lehoty prijatý v tretej krajine.“

52. Možno teda dospieť k záveru, že v prípadoch, keď bude už v čase rozhodovania správneho orgánu o zaistení cudzinca zrejme alebo pravdepodobné, že účel zaistenia, t.j. správne vyhostenie, vycestovanie alebo odovzdanie cudzinca, nebude môcť byť realizovaný, nebolo by možné zbavenie alebo obmedzenie osobnej slobody cudzinca považovať za súladné s ústavným poriadkom, s medzinárodnými záväzkami SR v oblasti ochrany základných práv a podľa súčasného právneho stavu ani s citovanými ustanoveniami návratovej smernice.

53. Kasačný súd preskúmaním rozsudku krajského súdu, ako i súdneho a administratívneho spisu dospel k záveru, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, keď nenariadil bezodkladné prepustenie sťažovateľa zo zaistenia. Žalovaný v konaní nepreukázal, že podniká aktívne kroky, ktoré by smerovali k naplneniu účelu zaistenia, t. j. k výkonu trestu vyhostenia, čím nenaplnil požiadavku konania s náležitou starostlivosťou. Vyhostenie sťažovateľa do krajiny pôvodu - Irak - nie je možné a nie je daný ani predpoklad vyhostenia do inej bezpečnej krajiny. S poukazom na uvedené má kasačný súd za to, že v prejednávanom prípade neexistuje odôvodnený predpoklad na odsun sťažovateľa, jeho zaistenie tak nie je účelné a efektívne, čím nie je splnený predpoklad zákonnosti jeho zaistenia a ďalšie zotrvanie v zaistení je tak v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru.

54. Podľa čl. 15 ods. 4 návratovej smernice sa dotknutá osoba bezodkladne prepustí, ak už z právnych alebo iných dôvodov neexistuje odôvodnený predpoklad na odsun alebo už neplatia podmienky ustanovené v odseku 1. Kasačný súd poukazuje na názor SD EÚ, podľa ktorého sa normotvorca Únie neobmedzil na stanovenie spoločných hmotnoprávných noriem, ale zaviedol aj spoločné procesné normy, ktorých cieľom je zabezpečiť, aby v každom členskom štáte existoval režim, ktorý umožňuje príslušnému súdnemu orgánu, aby po preskúmaní ex offo prepustil dotknutú osobu hneď po tom, čo sa ukáže, že jej zaistenie nebolo alebo už nie je zákonné (C-704/20 - Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Examen d'office de la rétention) para 86).

55. Kasačný súd berúc do úvahy závažný zásah do osobnej slobody sťažovateľa, ktoré predstavuje jeho zaistenie, s poukazom na záver, že zaistenie sťažovateľa je v rozpore s ústavným poriadkom, Dohovorom a právom EÚ, rozhodol v zmysle čl. 15 ods. 4 návratovej smernice tak, že zmenil rozsudok krajského súdu a nariadil bezodkladné prepustenie sťažovateľa zo zaistenia. Právomoc rozhodnúť o prepustení sťažovateľa zo zaistenia z dôvodu rozporu s právom EÚ, odvodil kasačný súd zo zásady prednosti práva Únie, ako aj práva na účinnú súdnu ochranu zaručeného článkom 47 Charty základných práv Európskej únie.

56. K ďalšiemu osudu sťažovateľa, kasačný súd poukazuje na článok 6 ods. 4 návratovej smernice, ktorý členským štátom umožňuje z humanitárnych dôvodov, dôvodov hodných osobitného zreteľa alebo

iných dôvodov udeliť štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý sa neoprávnene zdržiava na ich území, samostatné povolenie na pobyt alebo iné oprávnenie poskytujúce právo na pobyt. V tomto prípade sa nevydáva rozhodnutie o návrate. Ak sa rozhodnutie o návrate už vydalo, zruší sa alebo sa pozastaví jeho účinnosť na dobu trvania platnosti povolenia na pobyt alebo iného oprávnenia, ktorým sa udeľuje právo na pobyt. Rovnako odôvodnenie 12 tejto smernice stanovuje, že členské štáty by mali riešiť situáciu neoprávnene sa zdržiavajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí ešte nemôžu byť odsunutí, písomným potvrdením o ich situácii. Členské štáty majú podľa SD EÚ široké právomoci, pokiaľ ide o formu a úpravu tohto písomného potvrdenia (C-146/14 PPU - Mahdi).

57. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, priznal právo na náhradu trov konania na správnom súde a kasačnom súde. V zmysle § 175 ods. 2 S.s.p. v spojení s dôvodovou správou k § 467 S.s.p. (teleologický výklad) o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením správneho súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.